

problem. Det var de ikke. Svaret på dette problem var en klargøring af, hvad almindelig dansk sygehusstandard betød, en definition på det. Det skulle løses, og derudover lykkedes det flere af partierne i forbindelse med finanslovforhandlingerne at klare det med de 400 mio. kr.

Men det var adskilt fra hinanden; det var to forskellige processer. Derfor kan man ikke i dag komme og sige, at det, der står på finansloven, pludselig løser definitionsproblemet det andet sted. Det kan man af en eneste grund ikke, for der er jo ikke tale om tvang over for amterne med de 400 mio. kr., og det vil ikke sige, at man ikke behøver at tage sig af standarden alle de steder, hvor de ikke selv vil være med. Det skal man netop ifølge psykiatriloven, og det var det, der var aftalen, hr. justitsminister.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

En god sygehusstandard bliver nævnt flere gange, og desværre, synes jeg, desværre fik justitsministeren også nævnt, at hvis det var sådan, at der her fra Folketingets side blev stillet krav til denne gode sygehusstandard, så ville amterne kræve flere penge via DUT-midlerne.

Se, det kan jo ikke være rigtigt og rimeligt, at amterne løbende sænker standarden, bruger pengene, ressourcerne, på noget andet, og den dag, man så fra Folketingets side siger: Nu kan det være nok, nu er standarden så lav, at vi ikke kan acceptere det længere, borgerne kan ikke acceptere det, nu skal der gøres noget, så er det ikke rimeligt, at amterne så kommer rendende hertil og vil have flere penge til det. Det er et spørgsmål om, at amterne afsætter de penge, der er nødvendige.

Når amterne ikke frivilligt kan finde ud af, hvad der er god sygehusstandard, er det desværre sådan, at vi fra Folketingets side må gå ind og lære amterne, hvad der er god sygehusstandard. Den eneste mulighed, vi sådan set har, er jo, at det bliver præciseret i lovgivningen, at sådan skal det være, og så skal amterne leve op til det.

Så jeg mener – og jeg vil da høre, om den socialdemokratiske ordfører, fru Lissa Mathiasen, ikke er enig heri – at det er et farligt signal, justitsministeren pludselig sender herfra, at ministeren faktisk forventer, at amterne kommer og beder om at få flere penge, hvis de skal leve op til det, som de altid har skullet leve op til, men som de desværre slækker mere og mere på.

Den fg. formand (Helge Sander):

Der er anmeldt to korte bemærkninger fra hr. Bruno Jerup og fru Lissa Mathiasen, og jeg går ud fra, det bliver de sidste i den her omgang.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg kunne sådan set godt tænke mig at tilslutte mig det sidste fra hr. Tom Behnke, for jeg er helt enig i, at det her faktisk er en meget væsentlig problemstilling, og det, der er problemet – det er også derfor, jeg rejste spørgsmålet i forhold til fru Lissa Mathiasen, for jeg synes, det er et centralt spørgsmål – er lige præcis, om Socialdemokratiet, sådan som de var ude med i efteråret på sundhedsområdet, tør gå ind og prøve at lægge nogle mere faste rammer, faste bestemmelser for, hvilke standarder der skulle være.

Man må sige, at det nytter altså ikke noget, når det er sådan, at man har det her spørgsmål, hvor al viden – den viden, som i hvert fald jeg, og som jeg også hører andre er i besiddelse af – viser, at det er problemet med de fysiske rammer, ressourcerne, der er en af årsagerne til ekstra brug af tvang og fiksering og medicinering, at man så siger: Uha, det spørgsmål tør vi ikke røre ved, for så kommer amterne, og DUT mig her, og DUT mig dér.

Det er ikke et korrekt politisk svar på den problemstilling, og derfor er også mit spørgsmål til fru Lissa Mathiasen, som jeg gerne vil gentage, om ikke Socialdemokratiet er enig i, at på det her område kan der altså være meget god grund til at sikre sig nogle mere retsbestemte rammer for, hvad man faktisk tilbyder denne gruppe af patienter. Og så må dette med amterne og problemstillingen med dem løses, hvis det er noget, der skal løses dér. Det kan ikke være sådan, at vi starter med at stikke hovedet i busken og sige: Uha, så kommer amterne nok rendende, og nu tør vi så ikke sikre, at den her gruppe borgere får nogle ordentlige forhold.

På andre områder, f.eks. når det drejer sig om folkeskolen, kan vi godt, uden at det giver problemer, snakke om, at der er visse rammer for, hvor mange elever der må puttes ind i en klasse, eller i forhold til daginstitutioner, hvor vi også har nogle regler for, hvor mange kvadratmeter der skal være pr. barn, eller hvor mange kubikmeter luft der skal være pr. barn. Sådan noget tør vi godt snakke om dér. Hvad er det så, der generer Socialdemokratiet i den her sammenhæng over for denne gruppe borgere?